

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 30. listopada 2022.

[Multimedia]

U susretu Isusova i Zakejeva pogleda sažeta je čitava povijest spasenja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Evanđelju današnje liturgije opisan je susret Isusa i Zakeja, nadcarinika u gradu Jerihonu (Lk 19, 1-10). U središtu ovog izvješća je glagol *tražiti*. Obratimo pažnju na to: *tražiti*. Zakej je „*želio* vidjeti tko je Isus“ (r. 3), a Isus, nakon što ga je susreo, kaže: „Ta Sin Čovječji dođe *potražiti* i spasiti *izgubljeno!*“ (r. 10). Zaustavimo se malo na dva pogleda koji se međusobno traže: na *Zakejevu pogledu* koji traži Isusa i *Isusovu pogledu* koji traži Zakeja.

Zakejev pogled. On je carinik, odnosno jedan od onih Židova koji su skupljali poreze u ime rimskih vladara – izdajnik domovine – i okorištavali se tim svojim položajem. Zbog toga je Zakej bio bogat, svi su ga mrzili i upirali prst u nj kao u grešnika. U tekstu se kaže da „je bio niska stasa“ (r. 3) i time se možda aludira i na njegovu unutarnju niskost, na njegov osrednji, nepošten život čovjeka uvijek spuštenu pogleda. No, važno je da je bio malen. Pa ipak, Zakej *želi vidjeti Isusa*. Nešto ga tjera na to da ga vidi, „Potrča naprijed – kaže se u Evanđelju – pope se na smokvu da ga vidi jer je onuda imao proći“ (r. 4). Penje se na smokvu: Zakej, koji je nad svime imao vlast, ispada smiješan, ide putem podsmijeha da vidi Isusa. Pomislimo što bi se dogodilo, na primjer, da se neki ministar ekonomije uzverne na stablo da vidi nešto: riskirao bi da mu se drugi podruguju. I Zakej je riskirao da mu se drugi podruguju kako bi vidio Isusa, ispao je smiješan. U svojoj niskosti, Zakej osjeća potrebu potražiti drugi pogled, Kristov pogled. Još ga ne poznaje, ali čeka da ga netko oslobodi njegova – moralnog niskog – stanja, da ga izvuče iz kaljuže u kojoj se nalazi. To je

temeljno: Zakej nas uči da u životu nikad sve nije izgubljeno. Molim vas, nikada nije izgubljeno, nikada! Uvijek možemo napraviti mjesta želji da počnemo ispočetka, da krenemo iznova, da se obratimo. I to je ono što čini Zakej.

Odlučujući u tom smislu je drugi aspekt, a to je *Isusov pogled*. Njega je Otac poslao da potraži izgubljene; pa kad stiže u Jerihon prolazi upravo pokraj stabla na kojem je Zakej. U Evanđelju se opisuje da „Isus... *pogleda gore* i reče mu: ‘Zakeju, žurno siđi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući’“ (r. 5). To je vrlo lijepa slika, jer ako Isus mora dići pogled, to znači da gleda Zakeja odozdo. To je povijest spasenja: Bog nas nije gledao s visoka da nas ponizi i da nas osudi; naprotiv, spustio se dotle da nam pere noge, gledajući nas odozdo i vraćajući nam dostojanstvo. Tako susret Isusova i Zakejeva pogleda kao da sažima čitavu povijest spasenja: čovječanstvo sa svojim bijedama traži otkupljenje, ali prije svega Bog s milosrđem traži svoje stvorenje da ga spasi.

Braćo i sestre, zapamtimo to: Božji pogled nikada se ne zaustavlja na našoj prošlosti punoj pogrešaka, nego s beskrajnim povjerenjem gleda ono što možemo postati. I ako se ponekad osjećamo kao ljudi niskog stasa, nedorasli izazovima života, a još manje Evanđelja, pritisnuti problemima i grijesima, Isus nas uvijek gleda s ljubavlju: kao sa Zakejem, dolazi nam ususret, zove nas imenom i, ako ga prihvatimo, on dolazi u našu kuću. Možemo se stoga zapitati: kako gledamo na sebe same? Osjećamo li se nedoraslina i predajemo se ili upravo tada, kad nam je teško, tražimo susret s Isusom? I nadalje: kakav je naš pogled prema onima koji su pogriješili i trude se izdići iz prašine svojih pogrešaka? Je li to pogled odozgo, koji sudi, prezire i isključuje? Upamtimo da nam je dopušteno gledati nekog čovjeka odozgo samo kako bismo mu pomogli da ustane: ništa više. Samo tada nam je dopušteno nekoga gledati odozgo. Ali mi kršćani moramo imati Kristov pogled, koji grli odozdo, koji sa suosjećanjem traži one koji su izgubljeni. To jest i mora biti pogled Crkve, uvijek, Kristov pogled, a ne pogled onoga koji osuđuje.

Obratimo se u molitvi Mariji, na čiju je poniznost Gospodin pogledao, i zamolimo je za dar novoga pogleda na nas i na druge.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Dok slavimo Kristovu pobjedu nad zlom i smrću, molimo za žrtve terorističkog napada u Mogadišu u kojem je poginulo više od stotinu ljudi, među kojima i mnogo djece. Neka Bog obrati srca nasilnika!

Molimo Uskrsloga Gospodina i za sve, osobito mlade, koji su poginuli sinoć u Seulu, zbog tragičnih posljedica iznenadne gužve koju je stvorilo golemo mnoštvo.

Jučer je u Medellín, u Kolumbiji, blaženom proglašena Maria Berenice Duque Hencker, utemeljiteljica Malih sestara od Naviještenja. Čitav je svoj dugi život, završen 1993., utrošila u službi Bogu i braći, osobito malenima i isključenima. Neka njezin apostolski žar, koji ju je nagnao da nosi Isusovu poruku izvan granica svoje zemlje, osnaži u svima želju da, molitvom i djelima ljubavi, sudjeluju u širenju evanđelja u svijetu. Zaplješćimo svi novoj blaženici!

Pozdravljam sve vas, žitelje Rima i hodočasnike iz različitih zemalja; obitelji, župne skupine, udruge, pojedine vjernike. Posebno pozdravljam, iz Španjolske, vjernike iz Cordobe i zbor „Orfeón Donostiarra“ iz San Sebastián, koji slavi 125 godina djelovanja; zatim mladiće i djevojke iz Pokreta Hakuna; skupinu San Paolo iz Brazila; svećenike, redovnice i redovnike iz Indonezije koji žive u Rimu. Pozdravljam sudionike kongresa koju su priredili svjetska mreža „Uniservitate“ i LUMSA; kao i male prvopričesnike iz Napulja te skupine vjernika iz Magrete, Nocera Inferiore i Nardò. Pozdravljam i djecu Bezgrešne.

Ne zaboravimo, molim vas, spomenuti se u svojoj molitvi i patnji također Ukrajine u njezinu mučeništvu. Molimo za mir, ne umarajmo se u tome!

Svima želim ugodnu nedjelju. I, molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja. Vidimo se preksutra na blagdan Svih svetih.